

bir dilim pasta

Müthiş casus Sarışın Jane, bir defa daha sıradan bir kız öğrenciye dönüşmek için duşaja, yani casus duşuna doğru ilerlerken duş kabininden vızıltılar yükseldi.

Bu öylesine sıradan, alışılmış bir iş haline gelmişti ki Jane, casuslara özgü duş kabininde dolanmakta olan parlak, sedef su damlacıklarını zar zor fark edebildi. Duşajdan çıktığında yapması gerekenleri düşünmeye başlamıştı bile. SPI:ÇCE (Solomon'un POLBILDİD –politik, bilimsel ve didaktik– İncelemeleri: Çocuk Casus-Eğitmeni) casus laboratuvarındaydı ve en iyi öğrencisinin –aşlında tek öğrencisinin– sorgusunu beklerken bir havucu iştahla kemirmekteydi.

Bekleyiş uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde robot bir el, Sarışın Jane'in sesle hareket eden casus-gözlüğünü çıkardı. Böylece Jane'in gözleri her zamanki buğulu gri rengine biraz olsun geri döndü. Gümüş rengi likradan casus-kıyafeti üstünden alındı ve alttan çıkan çöp bacakları bir kez daha yalnızca bayramlarda giyilen okul üniformasıyla örtüldü; kot pantolon ve üzerinde 'Bana Güneşışığı Ver' yazan tişört vardı. Son olarak bir başka metal el, altın renkli

saçlarını, çok işlevli atkuyruğunu sıkıca bağlayan bantla birlikte hızla çekip aldı. Küçük casusun cılız, sıçan rengi saçları omuzlarına döküldü ve Janey Brown duşajdan dışarı çıktı.

Vaftiz annesi, yani V-anası kocaman, paslanmaz çelik buzdolabında bir şeyler aranırken Janey, “Aradığın şey bu mu?” diye sordu.

Janey, elini daha tam olarak uzatamamışken V-ana yırtık pırtık kutuyu kaptı. “Kötüsün Sarışın kız, kötü, kötü, kötü! Bunları sırayla yapman gerektiğini biliyorsun: Şifreyi çöz, sorgula, duşajdan çık. Ne zamandan beri bana şekerlemeleri vermeden duşajdan çıkıyorsun. Yani hayati bilgileri vermeden demek istedim.”

“Sadece diyetini bozmaman için yardımcı oluyordum V-ana. Tatillerdeki görevimin bu olduğunu söylemiştin,” dedi Janey alaycı bir ifadeyle.

V-ana mor kuvars gözlerini kırparak gökyüzüne dikti. “Bu sadece bir kandırmacaydı Sarı kız! Blöf yapıyordum! Bunu hızla fark edip tersini yapman gerekiyordu. BANA PASTA GETİR!”

“Sonunda nasıl yapılacağını anladım,” dedi Janey. “Maalesef gece yarısı pasta alınabilecek tek yer pasta fırınının arkasındaki çöp bidonları. En temiz çöp bidonunu seçtim. Pasta muhtemelen bir iki günlük...”

“Ama duşajdan geçti!” Kurdeleyle sarılmış pasta kutusunu kabinin içinden alırken V-ana'nın gözleri parlıyordu. “Bak şu bebeğe.”

Janey güldü. Çöp kovasının dibinden çıkarıp aldığı ezik ve perişan durumdaki süngere benzeyen kek, muhteşem kremalı

bir pastaya dönüşmüştü. Hava kadar hafif bir dilim beyaz pasta, aralara serpiştirilen kalın reçel katmanları ve üzerini kaplayan kremayla birlikte V-ana'nın mağara kadar geniş ağzına doğru yol aldı. "Bana da biraz bırak!" dedi Janey. "Harika görünüyor. Duşajın insanların yanı sıra yiyeceklerde de etkili olduğunu bilmiyordum. Aaa... ve kedilerde."

Casus-kedisi Bela'yı bulabilmek için laboratuvarında etrafına bakındı. Janey'nin ilk görevine bulaştığından beri Bela, ona çok bağlanmıştı. Kremalı pasta ve kek kokuları onu sık sık baştan çıkarıp V-ana'nın laboratuvarına çekse de, artık o, zamanının büyük bir kısmını V-ana'nın şöminesinin diğer tarafında, yani Janey'nin yatak odasında geçiriyordu. "Nerede o? Onu bu gece gördün mü hiç?"

V-ana başını salladı. "O bir kedi kızcağızım. Muhtemelen fare peşindedir."

"O, farelerden nefret eder."

"Haklısın. O zaman kuşların peşindedir."

"Gece vakti mi?"

V-ana homurdandı. "Kedicik iyi. Şimdi beni dinle. Tatil sona erdi ve son görüşmenizden bu yana neler yaptığımızı Solomon'a göstermek istiyorum." Cetvele uzanarak dudaklarına götürdü ve öptü, sonra bir kenarını Janey'ye doğrulttu. Önünde minik, yeşil bir ışık pırıldadı. "Konuş. Babana son birkaç hafta içinde neler öğrendiğini anlat."

Cetvel, aslında bir GICIRDUDAK'tı (dudakla çalışan bir casus-kamerası). Müthiş bir belleğe sahip

casus-kamerası. Janey, gözlerini yanıp sönen ışığa dikip derin bir nefes aldı. Ertesi gün okula gittiğinde tatilde neler yaptığına ilişkin bir rapor yazması gerekecekti. O yaz olup bitenleri olduğu gibi anlatması mümkün değildi: V-ana denen bir kadının ortaya çıkıp Janey'nin aslında, Sarışın Jane adlı bir casus (daha doğrusu küçük casus) olduğunu söylediğini; daha önce hiç görmediği Solomon amcanın aslında ünlü Solomon POLBILDID İncelemeleri (SPI) Merkezi'nin başkanı olduğunu, bir yaratığı dondurup onu tamamen farklı bir hayvana dönüşmesine olanak sağladığı için dünyayı değiştirecek kadar büyük bir sırda ortadan kaybolduğunu; çok sevdiği öğretmeninin ve yeni arkadaşı Freddie'nin aslında Janey'nin ilk görevinde engellemek zorunda kaldığı Sinerlsag adlı kötü bir casus örgütünün önde gelen üyeleri olduğunu; öğretmeni ve oğlu Alfie'nin gerçekte SPI casusu ve küçük casus olduklarını, ayrıca Janey'nin en iyi arkadaşları ve destekçileri olduğunu kesinlikle yazamazdı.

Ve açığa çıkan daha büyük sırlar da vardı. Solomon amcası aslında Janey'nin doğmadan önce öldüğünü sandığı babası, yani Boz Brilliance Brown'dı. Ve önceki yaşamında SPI'nin süper-casusu Gina Bellarina'nın, yani (şimdi oldukça sıradan bir insan haline gelen) annesi Jean Brown'ın eşiydi. Her şey o kadar çılgıncaydı ki bunlara Janey bile inanamıyordu.

V-ana kremalı pastanın beşinci dilimini ağzına atarken, "Hadi," diye seslendi. "Öğrendiklerini ortaya dök bakalım."

“Peki.” Janey son birkaç hafta içinde öğrendiklerini sıralamaya başladı: “Vücut dili: Kimseye görünmeden kalabalığa karışmayı veya sahte hedefsem tüm dikkati kendi üzerime çekmeyi öğrendim. Yalan söyleyip söylemediklerini anlamak için başkalarının vücut dilini okumayı öğrendim. Şifreler: Yarım düzine kadar farklı şifreleme yöntemi gördüm. Birinin sizin eşyalarınıza bakıp bakmadığını anlamak için tek saç telinin bile yeterli olduğunu öğrendim. Talk pudrası kullanarak parmak izi alabilirim. Donanım: Kız-düellosunda ve uç-uçu, yani uçan-ayakları kullanma tekniğinde uzmanlaştım. Kendimi gittikçe daha iyi savunuyorum, ama şunu iyi biliyorum ki benim zarar görmememin en iyi yöntemi yoldan çekilmek. Sanırım hepsi bu.” Janey hafif bir çekingenlikle kameraya gü-lümsedi.

V-ana cetveli Janey’ye verirken, “Mükemmel bir konuş-maydı Sarışın,” dedi. “Şimdi bunu eline al ve bana doğru tut. Ben Solomon için özel bir şey hazırladım.”

Janey kamerayı V-ana’ya doğru tutarken, V-ana yakındaki bir tezgâhtan küf yeşili bir bez parçası aldı ve onun altında saklı duran ikiz hoparlörlerin düğmesine parmağıyla hafifçe vurdu. Gümbürtülü bir ritim casus-laboratuvarını doldurdu ve Janey’nin eğitmeni ritme uyararak kafasını sallamaya başla-dı.

Janey gözlerini devirerek. “Galiba başıma gelecekleri bili-yorum,” diye fısıldadı.

V-ana vahşi bir coşkuyla kalçalarını sallayarak, “Haydaaaa!” diye bağırdı.

“Hadi bakalım...”

*Kızın oluyor casus, umarım hoşlanırsın bundan
 Mezuniyet günü konuşmasından
 Gerçek bir küçük casus yetiştirdim senin için
 Ve bir onur nişanı vereceksin sen ona
 SARIŞIN kızına!”*

Janey kuşkuyla gülümsedi. V-ana o kadar coşkuluymuştu ki ona hayran kalmamak mümkün değildi. “Yani şimdi ben mezun oldum, öyle mi? Vay canına! Peki sen bu mesajı Solomon’a nasıl iletceksin?”

“Sen artık küçük bir casussun tatlım. Evet öylesin. Ve küçük bir casus bu ikinci sorunun cevabını kendi kendine bulabilir.” V-ana, Janey’in sessizce düşünmesini sağlayabilmek için müziği kapattı.

“Onun nerede olduğunu bilmiyoruz,” dedi Janey, “bu yüzden postayla gönderemeyiz. Onu almak için buraya uğrayacak da değildir, bu nedenle... hah... buldum! Doğru şifreyi biliyorsa nerede olursa olsun, bulunduğu herhangi bir yerden görüntü alabilir ya da... ya da yok hayır, dudak-izi hareketiyle mi?”

V-ana’nın yuvarlak mavi gözleri parladı. “Evet kızım, seni çok iyi eğitmişim. Eğittiğim bu küçük casus ne kadar da akıllı! Gerçekten çok çok çok akıllı. Doğru yanıt. Tam puan!”

“Şimdi biraz pasta yiyebilir miyim?”

“Asla! Çok geç oldu. Hazımsızlık yapar. Üstelik yarın okul var. O yüzden tünelden geçip yatmaya git.”

V-ana onu şömineye doğru sürüklerken Janey bu durumu protesto ediyordu. “Anneme benzemeye başladın,” diye söylendi.

Janey, iki şömüne arasındaki kısa tünelden emekleyerek geçerken yalpalıyordu. Gizli gece vakti rutinini yerine getirmeden önce telaşla yatak odasına doğru gitti.

Her defasında onu gırtlığından yakalayan suçluluk duygusuyla yutkunarak Janey, çok değerli casus-cihazları koleksiyonunu, babasının yıllar boyunca ona yolladığı saç bantlarını taşıyan ayakkabı kutusunu çekip çıkardı. Bir zamanlar bu kutuda gerçekte SPI casusu doğruluk serumu olan bir parfüm, görünmez mürekkep taşıyan bir casus-kalemi, roket kadar güçlü saç tokaları ve kendine ait bir GICIRDUDAK, yani casus-cetveli bulunuyordu. Fakat şimdi geride kalanlar casus-serumundan birkaç damla ve casus-cetvelinin minik, metal, disk şeklindeki bir parçasıydı. Lens takmak üzere olan bir insan gibi parmağının ucunda küçük, yuvarlak bir şey tutuyordu. Onu gözüne yerleştirmek yerine ağzına yaklaştırdı ve hafifçe öptü.

Hareketli bir görüntü başının üzerinde dolaşırken Janey, “Merhaba,” diye fısıldadı.

Janey’nin yatak odasındaki titrek ışık, dışarıda, bahçede gizlenen bir casusun gözüne çarptı. Casus, taktığı kocaman, sivri uçlu, daire şeklindeki tuhaf maskenin ağırlığı altında zorlanan başını yavaşça pencereye döndürdü. Casus-gözlüğü, maskenin metalinin içine daracak bir şekilde oyulmuştu.

Alçak sesle, “X-ışını kullan ve odaklan,” diye emretti.

Görüntü yeniden tavandaydı. Büyük bir tekir kedinin başını okşayan ve kameraya konuşan bir adam.

Casus, nefesini tuttu ve adamın söylediklerini anlayabilmek amacıyla dudaklarını okumak için casus-gözlüğü ayarladı.

“... yarattığım şey... yarattığım şey... yarattığım şey...”

Casus gülümsedi. Bundan sonra her şey tereyağından kıl çeker gibi olacaktı.

“Teşekkürler canım,” diye fısıldadı. Sonra gözden kayboldu.